

Jou had ik niet gepland

Jou had ik niet gepland

S.C. Smidt

ISBN 9789465203157

ISBN e-book 9789083461809

Nur 301

Omslagontwerp: Jeanette Peters-Dijkstra (JDsign)

© 2025 S.C. Smidt

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

Dit is een fictief boek. Namen, personages, bedrijven, organisaties, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, gebeurtenissen of locaties is geheel toevallig.

1.

Mijn maag zinkt als ik de drempel van Creative Tell overstap. Hoewel ik hier nu al zo'n vier jaar als marketeer werk en hier praktisch elke dag te vinden ben zou ik toch bijna gaan denken dat het zenuwen zijn: het is een beetje dat idee van een eerste schooldag.

Het bedrijfspannd van Creative Tell is groot en log en niet van heel mooie architectuur en eenmaal binnen aangekomen lijkt het alsof het elk moment uit zijn voegen kan barsten. Overal waar ik kijk staan mensen met bedrukte gezichten om zich heen te kijken, letterlijk zoekend naar enige vorm van richting of houvast.

'Pardon. Excuseer.' Ik wurm me langs een groep strak in pak geklede mensen die de ingang van ons kantoor blokkeren en slaak een zucht van opluchting als ik uiteindelijk de deur achter me sluit en er met mijn rug tegenaan leun.

Sven en Lianne zitten al achter hun bureaus en kijken me bedenkelijk aan waardoor het me duidelijk wordt dat ik niet de enige ben die nog moet wennen aan deze nieuwe situatie.

Lianne doorbreekt de stilte als eerste met een diepe zucht. 'Het gaat echt gebeuren hè?'

Sven reageert door zacht te grommen, zoals we van hem gewend zijn wanneer iets niet naar zijn zin gaat.

'Jup, we komen er niet onderuit. Waar gaan we al deze nieuwe collega's in vredesnaam laten? Nou ja,' ik loop ondertussen om de andere bureaus heen naar mijn werkplek om me te installeren. 'Dat is niet ons probleem.'

'Correctemundo Charlie,' bevestigt Sven voordat we gedrieën in stilte verder werken aan onze lopende opdrachten. Geen flauw idee of we dezelfde opdrachten aan het eind van de dag nog steeds hebben en heel eerlijk toegegeven weiger ik mezelf daar op dit moment druk over te maken. Alhoewel, ik wil natuurlijk wel gewoon mijn baan houden.

Onze nieuwe algemeen directeur staat ongedurig achter zijn kathedraal en probeert de aandacht van de kolossale groep medewerkers te trekken door voor de derde keer zijn keel te schrapen. De gemeenschapsruimte barst inmiddels bijna uit zijn voegen en zijn pogingen zijn zinloos. Waarschijnlijk komt dat doordat dit één van de laatste manieren is waarop wij met zijn allen ons ongenoegen kunnen uiten door, heel kinderachtig, niet

te luisteren.

‘Beste medewerkers.’ Hij stampst zijn flesje water hard en bovenal geïrriteerd op het hout. ‘Bedankt voor jullie komst vandaag. Mijn naam is Lodewijk van Greut, CEO van InteractiveAppServices.’ Het geroezemoes verstilt dan eindelijk maar toch. ‘Wij zijn trots dat we eind vorige week bekend hebben mogen maken dat wij zullen gaan fuseren met Creative Tell, waardoor we onze krachten kunnen bundelen en een nog grotere impact én marktpositie zullen innemen in de wereld van de apps en...’ Bla bla bla.

Voor iedereen in deze ruimte, tenminste de medewerkers van Creative Tell, durf ik te zeggen dat deze acquisitie allesbehalve vriendelijk aanvoelt. Natuurlijk weten alleen de directie en het management van de hoed en de rand en wij niet, maar ongetwijfeld hadden deze mensen meer tijd om aan het idee te wennen dan wij “gewone” medewerkers. Pas afgelopen vrijdag werden wij op de hoogte gesteld, waardoor wij slechts twee dagen hadden om ons op deze grote omslag voor te bereiden.

Ik neem de managers in me op en bijt op mijn lip om te voorkomen dat ik in lachen uitbarst. Ze staan keurig in een rij aan de zijkant van het podium. Manager nummer één doet een dappere poging tot een glimlach die zijn ogen bij lange na niet bereikt. Nummer twee staat met een trillende onderlip en waterige oogjes duidelijk haar tranen tegen te houden. Nummer drie lijkt oprecht blij en content met de situatie, alleen verradt zijn gesloten houding - armen en benen gekruist - zijn ware gedachten. En ten slotte doet manager nummer vier geeneens een poging tot...wat dan ook. Hij bestudeert ongeïnteresseerd de neuzen van zijn schoenen.

Ondertussen zweven mijn gedachten naar afgelopen weekend en de tijd die ik met Levi heb doorgebracht. Alleen al de gedachte daaraan maakt me week en zorgt ervoor dat ik direct zin heb in meer. Heel veel meer.

Een zwak applaus doet me opkijken en een zelfverzekerde man van ongeveer mijn leeftijd neemt Lodewijks plek achter de kathedraal in. Hij stelt zich voor als Giovanni Dijkstra, Interim Integration Manager, op zijn Amerikaans.

Nou een heertje is hij zeker.

Deze Giovanni legt ons in hapklare brokjes uit dat hij in opdracht van de nieuwe directie werkt en voornamelijk in samenwerking met alle managers de integratie zal gaan leiden en tevens alles binnen het bedrijf in goede banen leidt. Wij als werknemers op de vloer zullen als het goed is, weinig tot niets van zijn aanwezigheid merken en hij zal als vanzelfsprekend zijn

uiterste beste doen om de fusie zo soepel mogelijk te laten verlopen.

Goddank dat we weinig met hem van doen zullen hebben, ik mag deze vent nu al niet. Dat heeft voornamelijk te maken met zijn zelfverzekerde, autoritaire, 'ik weet het allemaal het beste'-houding en iets daaraan irriteert me mateloos. Jammer dat zo'n qua uiterlijk best aantrekkelijke man, zo oninteressant en vervelend is.

Nu houd ik me, als verstokte bezette vrouw met jarenlange vaste vriend, natuurlijk al lang niet meer bezig met de markt daarbuiten. Maar goed, stel dat ik deze man buiten het werk om zou tegenkomen, dan zou ik mijn blik heus wel even over zijn goedgevormde lijf laten gaan. Hij is lang en zijn zandblonde haar, dat aan de zijkanen vrij kort is geknipt en bovenop langer is gehouden, zit strak in model. Tenminste, het is overduidelijk dat hij ontzettend zijn best heeft gedaan om zijn haar strak in model te krijgen. Jammer voor hem dat zijn lokken duidelijk een sterkere wil hebben dan de haargel die hij gebruikt.

Het doet er niet toe. Ik ben bezet. Zó bezet zelfs, dat ik stiekem in de komende maanden wel een aanzoek verwacht. Daarover mijmerend mis ik de rest van zijn oninteressante praatje.

'Oma?' roep ik nadat ik binnenstap en tegelijkertijd hupsend mijn schoenen uittrek om ze vervolgens netjes naast elkaar bij de achterdeur te zetten.

'Kom binnen schat.' Haar stem klinkt zwak en een beetje breekbaar, net als zijzelf. Ze is al zesentachtig jaar oud en het ligt in de lijn der verwachting dat haar gezondheid er op een gegeven moment op achteruit gaat, al wil ze dat nog niet toegeven. Twee maanden geleden is ze gevallen en heeft ze haar heup gebroken en sindsdien is ze en heel stuk minder zelfredzaam. Als de zelfstandige vrouw die ze is valt het herstel haar tegen, wat ik volkomen begrijp.

'Hoi Oma.' Ik geef haar een zijlingse knuffel om haar te begroeten. Ze zit in haar stoel bij het raam, vanwaar ze mooi naar buiten kan kijken en tegelijk de tv kan zien. Haar puzzelboekje ligt opengeslagen naast haar op de tafel.

'Fijn dat je er weer bent schat.'

'Heeft u uw medicijnen al gehad?' vraag ik voordat ik ga zitten.

'Nee nog niet.' Ze kijkt me schuldig aan. Soms denk ik dat ze ook een beetje vergeetachtig wordt.

'Dan zal ik ze voor u pakken oma.' Gelukkig weet ik precies

waar haar medicijnen staan en welke ze nu moet nemen. Ik haal ze uit de keuken en leg ze naast het puzzelboekje. Het glas water zet ik ernaast. 'Ik heb het eten voor u in de koelkast gezet. Is er verder nog iets wat ik kan doen vandaag?'

Het antwoord laat even op zich wachten omdat ze langzaam haar medicijnen wegslikt. Ik ben allang blij dat ze die zonder morren inneemt.

'Vertel me hoe je dag was. En ik heb wel zin in een kop thee bij het luisteren naar je verhalen.'

Met een glimlach loop ik terug naar de keuken om water op te zetten. Zelf ben ik er ook wel aan toe om even bij te komen. Kort samengevat was mijn dag intensief en ik heb meer weg van een gebruikte, uitgewrongen dweil dan een fitte twintiger. Ik kan niet wachten om straks op de bank neer te ploffen met Levi.

Alle leidinggevendenden zijn herverdeeld over de afdelingen waardoor een aantal van ons hun eigen manager houden en een aantal collega's ineens een nieuwe leidinggevende hebben aan wie ze verantwoording moeten afleggen. De grootste verandering voor mij persoonlijk is dat we als marketingteam ineens van drie naar maar liefst negen medewerkers groeien.

Ik duim ervoor dat ze niet alsnog besluiten het team te gaan verkleinen en reorganiseren. Hoewel ik al ruim viereneenhalf jaar in dienst ben, ben ik wel degene met het minst lange dienstverband. Als de organisatie het afspiegelingsbeginsel gaat toepassen in ons oorspronkelijke team ben ik ongetwijfeld degene die eruit vliegt en eigenlijk heb ik daar weinig behoefte aan. Ik ben mijn wilde haren net een beetje aan het verliezen en denk er dat ik er over een jaar of misschien twee, wel aan toe ben om me te settelen. Ik zit wel even goed.

'Zo. Kijk eens aan, oma,' zeg ik terwijl ik een dampende mok thee voor haar neerzet.

'Dank je schat. Vertel me nu eens hoe het met je is. Begreep ik goed van je moeder dat jullie gaan fuseren op je werk?'

'Klopt, oma,' bevestig ik knikkend. 'Vandaag hebben we met de nieuwe algemeen directeur en de nieuwe collega's kennis gemaakt. Het lijken me allemaal erg leuke mensen toe en het gaat allemaal goed komen.' Ik knik haar geruststellend toe. Mijn baan is wel het laatste waar zij zich in haar broze toestand druk over zou moeten maken, al weet ik niet wie ik meer gerust probeer te stellen: haar of mezelf.

'Fijn. En wat ga je vanavond doen?'

'Maud helpen, ze heeft een of ander schilderij gekocht en heeft hulp nodig met ophangen.'

Voor mijn beste vriendin negeer ik graag mijn rommelende

maag. Ze staat altijd voor mij klaar dus het minste wat ik nu kan doen is haar op mijn beurt een handje helpen.

‘Gezellig. En je moeder?’

‘Ik heb haar gesproken, afgelopen weekend.’ Het was zoals gewoonlijk en ongemakkelijk, kort en stug gesprek en het is overduidelijk dat mijn moeder me alleen zo nu en dan belt om haar fatsoen te houden. Ze belt omdat ze heel goed weet dat een moeder zo nu en dan interesse hoort te tonen in haar kind, niet omdat ze daadwerkelijk geïnteresseerd is in mij en mijn leven.

2.

Ondanks de aankondiging dat de inhoud van het pakje breekbaar is, scheur ik het cadeaupapier ongeduldig in stukken.

‘Voorzichtig nou!’ piept Maud. ‘Straks maak je het al stuk vóórdát je het hebt gezien.’

Maar ik ben veel te nieuwsgierig om het rustig aan te doen.

‘Yes! Precies wat ik nodig heb.’ Met mijn cadeau triomfantelijk in de lucht geheven hengel ik Maud met mijn vrije arm naar me toe voor een knuffel. Haar adem voelt warm in mijn haar en voor de zoveelste keer besef ik me hoeveel ze voor me betekent. Met Maud als constante factor in mijn leven ben ik een gezegend mens.

Ze grijnst haar tanden bloot. ‘Weet ik toch. Het is een verantwoordelijke taak om de titel ‘Beste Vriendin’ hoog te houden en er is niemand die mij van de troon gaat stoten.’

We laten elkaar los en ik buig over de tafel heen om de fles wijn naar me toe te trekken voordat ik me opnieuw op de stoel laat zakken. Vervolgens draai ik de dop van de fles zodat ik het wijnglas erop kan schroeven.

‘Tadaaa.’ Met één hand houd ik de fles een beetje scheef en kijk toe hoe een bedeesd straaltje wijn zich in de bolling van het glas verzamelt, waarna ik een slok neem. ‘Nu voel ik me echt jarig! Neem jij zelf een fles? Dan houd ik deze.’

Maud heeft haar achterwerk ondertussen op de stoel naast me geïnstalleerd en kijkt me indringend aan terwijl ze met haar kin op haar hand leunt. ‘En...wil ik weten wat Levi je voor je verjaardag heeft gegeven?’

Ik blijf rustig glimlachen, niet van plan om ook maar iets van de stekende pijn die al sinds vanmiddag als prikkeldraad om mijn maag lijkt te zitten, prijs te geven. ‘Een boekenbon.’

Prompt verslikt Maud zich in een slok en ze hoest met haar hand voor haar mond terwijl ik haar behulpzaam op haar rug klop. Het duurt even voordat ze weer is bijgekomen. ‘Sorry, een wat?’

Ik grinnik mijn pijn weg. ‘Lach me niet uit, ik weet dondersgoed dat je me wel hebt gehoord.’

‘O jesus, wat onpersoonlijk. Ik dacht dat hij eindelijk eens met een dikke vette ring op de proppen zou komen, dit is werkelijk het tegenovergestelde.’

‘Ach, hij is druk met zijn werk en hij had gewoon weinig tijd om over een cadeau na te denken. Het geeft niets, ik begrijp het wel,’ zeg ik schokschouderend.

Een uur later stappen we binnen in onze stamkroeg, oftewel ons tweede thuis. De plek waar we zo vaak te vinden zijn dat speciaal voor de gelegenheid, mijn verjaardag dus, felgekleurde slingers boven de bar zijn neergehangen.

Ik sla verschrikt mijn handen voor mijn gezicht als ik mijn vier vriendinnen ontdek aan de bar, recht onder de slingers en allemaal met een glitterende cowboyhoed op hun hoofd. Echt afschuwelijk. Zó afschuwelijk zelfs, dat ik mijn lachen niet meer kan inhouden.

Vergezeld van onze vertrouwde meidengilletjes word ik één voor één door mijn vriendinnen omhelsd en bedolven onder de felicitaties. Zonder enige vorm van tegenspraak voorziet Abby me van ook zo’n verschrikkelijke hoed en drapeert Sofie een roze boa om mijn nek.

‘Wat een vreselijk kriebelding,’ roep ik nog, en om het me nog even in te peperen draait Sofie de boa lachend nog wat strakker.

‘Shots!’ roept Maud ondertussen over de bar.

Raymon, de barman, bevestigt ons verzoek met niet meer dan een kort knikje. Hij heeft aan een half woord genoeg en weet precies met welk shotje wij onze avond beginnen en hoe we de avond gemiddeld eindigen. Dat einde wil nog wel eens afwijken, maar als het even lukt sluiten we af met een loeisterk drankje. Vaste prik.

Een paar minuten later staan er zes stuiterballen voor onze neus op de bar, schreeuwend om onze aandacht.

‘Salud!’ roepen we in koor waarna we de kleine glaasjes aan onze lippen zetten. Het tintelen van de drank aan de binnenkant van mijn wangen en het brandende gevoel in mijn slokdarm verzachten het pijnlijke gevoel in mijn maag voor even. Met een klap laat ik het shotglaasje terug op de bar belanden. ‘Zo.’

Vanavond ga ik mijn verjaardag vieren met deze lieverds en verder laat ik alles even voor wat het is.

Abby drukt een kus op mijn wang, waarbij ze even op haar tenen moet staan. Ik moet ervan lachen want zelfs al trekt ze hakken aan, ze blijft de kleinste.

‘Lieverd, omdat jij onze bad ass bitch bent, hebben we een passend cadeautje voor je.’

Ze overhandigt me een pakketje dat zacht aanvoelt wanneer ik er met mijn vingertoppen in druk. Hiermee hoef ik duidelijk niet voorzichtig te zijn, dus scheur ik het papier zonder twijfel aan flarden, om vervolgens in lachen uit te barsten bij het aanzicht van het T-shirt dat tevoorschijn komt. Dit wordt met honderd procent zekerheid mijn nieuwe favoriete shirt.

De rest van de avond dompel ik mezelf onder in het feestgedruis en geniet ik van de gezelligheid en mijn favoriete vriendinnen bij elkaar. Zonder alcohol kwebbelen we al de hele tijd door, mét alcohol houden we al helemaal niet meer op met kleppen.

‘Norah.’ Ik trek haar aan haar arm van de dansvloer naar een tafeltje aan de zijkant. ‘Hoe is het? Je kijkt af en toe een beetje zuur, al doe je wel heel erg je best om dat verborgen te houden voor de rest.’ Ik besluit mijn zin met een knipoog om de directheid van mijn constatering een beetje te verzachten. Ze kan soms gevoelig reageren.

Norah reageert door haar hand op mijn bovenarm te leggen. ‘Lieverd, het is je verjaardag. We gaan nu niet over suffe dingen praten.’

Op mijn beurt leg ik mijn hand op de hare om haar ervan te weerhouden weg te lopen. ‘Kom op, Norah, niet zo.’

Ze kijkt even naar beneden en zucht diep, al kan ik dat niet horen door de meezinger die door op volle sterkte door de kroeg klinkt en het valse geblèr van een stel jongens achter ons. ‘Ach, het is Thomas. Het loopt ff niet zo lekker.’

Ik trek een pruillip. Norah verslijt mannen sneller dan haar schoenen en het verbaast me niets dat dit ook weer op niets uitloopt. Als je het mij vraagt is ze er simpelweg nog niet aan toe om zich te binden, op wat voor manier dan ook.

‘Jij of hij?’ Het is een simpele vraag maar we hebben dit gesprek al zo vaak gevoerd dat we inmiddels aan een half woord genoeg hebben. Er verschijnt een bloes op haar wangen, wat

betekent dat het meer aan haar ligt dan aan Thomas. 'Norah...wat heb je gedaan?'

Ze bijt op haar lip om een lach in te houden en ik vrees voor wat er gaat komen.

'Weet je. Hij kan me niet echt bijhouden in bed. Ik houd wel van wat spanning en sensatie en hij is heel...naturel.' Nu lacht ze haar tanden bloot. 'Een beetje saai ook wel. Ik probeer hem wel wat aan te sporen alleen, hij is niet echt te porren voor...'

'Oké, zo is het wel genoeg.' Ik smoor de rest van haar zin door snel mijn hand over haar mond te leggen. Ik weet heel goed waar ze van houdt alleen ik ben visueel ingesteld en dit gaat me te ver. 'Ik hoef alle details echt niet te weten, dat bespreek je maar met Thomas.'

'Maar hij is zo knap. Echt bijna het hele totaalpakket.'

'Lieve schat, niet iedereen houdt zoveel van avonturieren op de slaapkamer.'

Waarschijnlijk *nét* iets te hard sla ik de deur van mijn appartement achter me dicht als ik uren later thuiskom. Het is helemaal donker wat betekent dat Levi ook al thuis is en in bed ligt. Ik laat altijd een lampje voor hem aan wanneer hij laat thuiskomt van een avond uit met de jongens maar zo galant is hij op zijn beurt niet.

Ik trek mijn hakken uit in de hal en moet met mijn hand tegen de muur leunen om mezelf staande te houden. Dat laatste shotje is er net een te veel geweest.

Als ik mijn schoenen eindelijk uit heb stommel ik naar onze slaapkamer. Eindelijk, Ik kijk al de hele avond uit naar een stomende sessie birthday sex en ben extra hitsig door alle alcohol. Ik heb mijn meest sexy setje lingerie aangetrokken van rood kant en Levi kan waarschijnlijk niet wachten om het uit te trekken. O. Misschien doet hij dat wel met zijn tanden.

In de slaapkamer ligt Levi al helemaal in dromeland in bed met de deken om zijn middel, waardoor zijn rug helemaal blootligt. Mijn jurkje beland in de hoek en snel kruip ik naast hem om mijn warme lichaam tegen het zijne te drukken. Ik streel zijn gezicht en hals met mijn vingertoppen en laat ze langzaam verder omlaag zakken over zijn schouder en arm.

‘Schatje,’ fluister ik in zijn oor. ‘Wakker worden.’

Hij kreunt en in plaats van me, zoals ik had verwacht, op mijn rug te leggen en me keihard te nemen, slaat hij mijn hand weg.

‘Ga slapen,’ mompelt hij.

‘Ah, Levi. Verjaardagseks, weet je nog? Kom op schatje.’ Ik knijp in zijn billen en met een geïrriteerde grom slaat hij mijn hand opnieuw weg.

‘Hou op. Ga slapen Charlie.’

Verbouwereerd laat ik me achterover op het bed vallen. In de vier jaar die we samen zijn heeft hij me nog nooit afgewezen en zelfs met de hoeveelheid alcohol die ik achter de kiezen heb realiseer ik me dat dit zeer zorgelijk is.

3.

Ik irriteer me aan de goedkope kroeg waar Rudi me mee naartoe heeft genomen. Het is een bruine kroeg waarin de muziekkeuze werkelijk miserabel is. Terwijl ik het publiek in me opneem kom ik tot de conclusie dat deze kroeg niet door mijn type mens bezocht wordt, en dan zeg ik het nog heel netjes.

Ik trek mijn stropdas van mijn nek en maak net de bovenste knoopjes van mijn overhemd los als Rudi een biertje van de tap voor me neer zet. ‘Hier gozer. Proost.’

‘Proost.’ Ik gooi de helft van de inhoud van het glas achterover. Hoe eerder ik een paar biertjes op heb, hoe minder last ik heb van de belabberde smaak. Dat geldt overigens direct voor alles hier op het gebied van smaak, niet alleen het bier.

Rudi is een oude vriend van me. Ik heb hem bijna acht jaar geleden leren kennen toen ik een van mijn eerste interim opdrachten uitvoerde in Amsterdam: een grote klus waar we met zijn tweeën voor werden ingehuurd. Ik was toentertijd niet alleen een groentje in het werk maar ook als het aankwam op: op mezelf wonen, uitgaan en vrouwen of vriendinnen...elk soort vrouwelijk schoon eigenlijk. Rudi heeft me uit mijn schuilplaats gesleept, me opgevoed en alles wat ik nu weet bijgebracht. Tot op de dag van vandaag ben ik van mening dat hij de credits in ontvangst mag nemen wanneer het gaat om mijn huidige dosis zelfvertrouwen. Zijn keuze voor deze kroeg begrijp ik alleen niet, ik begeef me tegenwoordig liever in de kringen van de chiquere, meer stijlvolle clubs.

De afgelopen zeven maanden heb ik voor een multinational de integratie na een vijandige overname mogen uitvoeren in Berlijn. Een hell of a job was het, maar uiteraard succesvol afgerond en het heeft een leuke duit in het laadje gebracht. De relatief gemakkelijke fusie tussen Creative Tell en InteractiveAppServices geeft me even de tijd om de nieuw aangebrachte aanbiedingen voor aankomende projecten eens rustig te gaan bekijken.

Deze week, een maand onderweg in mijn huidige project, merk ik eindelijk dat ik de managers meekrijg en dat zij in de acceptatiefase belanden van deze hele overname. Zij hebben de taak om hun teams in de aanpassingen mee te krijgen, de

jankballen, dat doe ik niet voor ze. Het leven is geen krentenbol, het is niet zoet en sappig. Een fusie of overname draait om de groei, de markt, winst en vooral niet om emoties en gevoelens. Het kost alleen altijd even tijd om dat de softies op de werkvloer aan het verstand te peuteren.

Onder het genot van een tweede en een derde biertje, vergezeld van een portie nacho's, praat Rudi me bij over het afgelopen jaar. Nog altijd even sympathiek als anders.

‘Wanneer ga je weer een opdracht in het buitenland aannemen? Welke stad staat er nog op je lijstje zonder dat het is afgestreept?’

‘Voorlopig geen buitenland meer voor mij, ik word over vier maanden vader.’

Volgens mij hangt mijn kin zo ongeveer op de tafel. Als ik iets niet heb zien aankomen, dan was het dit wel. ‘Je...je wordt vader? Hoe dan?’

Hij gooit zijn hoofd lachend achterover. ‘Giovanni, moet ik je serieus over de bloemetjes en bijtjes vertellen?’ Blijkbaar vindt hij mijn reactie vermakelijk. Rudi is net als ik, een baas van een vent met een bak aan zelfvertrouwen die zich niet zomaar in een kooi laat stoppen. En nu laat een leeuw als hij zich aan een halsband meezeulen door een vrouw...én kind?

Hij haalt nonchalant zijn schouder op. ‘Wat kan ik zeggen. Sinds ik Angelina ontmoette kon ik niet meer om haar heen. Ja, Ik kon er óverheen,’- vervolgt hij met een grinnik. ‘- alleen één keer was niet genoeg. Ik kan werkelijk geen genoeg van haar krijgen. Deze baby was niet gepland, maar met Angelina durf ik het wel aan.’

‘Jezus.’ Is het enige dat ik volledig in shock weet uit te brengen.

Het duurt nog twee biertjes en een shotje voordat ik weer een beetje van de schrik ben bekomen en daarna is het weer tijd voor een rondje van mij, al zijn het geen grote rondjes, Rudi en ik samen.

Terwijl ik aan de bar op onze biertjes wacht kijk ik om me heen de inmiddels propvolle kroeg door. Links van me staat een groep wilde meiden en een paar daarvan dansen uitbundig op de verschrikkelijke muziek, waaronder eentje met bruin gekruld

haar dat tot net over haar schouders valt. Ze valt op omdat ik vanaf hier een perfect zicht heb op haar heen en weer wiegende billen. Ik kantel mijn hoofd om haar nog een beetje beter gade te slaan en concludeer dat ze een fantastische kont heeft. Niet te groot, niet te klein.

Ik ben altijd al een billenman geweest en ding ding ding ding, dit is een prijswinnende tien! Als ze zich omdraait en over de bar leunt slaat mijn hart van schrik een slag over. Ik knijp mijn ogen samen en ontspan ze weer om mijn blik schep te stellen, het kan ook de drank zijn.

Toch niet.

Ik heb geen idee hoe ze heet en toch weet ik zeker dat ik haar eerder heb gezien. De afgelopen weken waren dan wel een waas aan nieuwe gezichten op het werk maar ik durf te zweren dat zij er een van was.

Op de terugweg naar huis zit ik het grote nieuws van Rudi nog steeds te overpeinzen. Hij is een seksueel vrije man en ik kan dat weten want ik heb het tenslotte van hem geleerd. De man die overal voor in is en nergens voor terugdeinst: man, vrouw, attributen, stellages, seksfeesten...

Een kind.

De andere gedachte die in mijn brein blijft omzweeft heeft te maken met de vrouw die ik vanavond zag in de kroeg, en dan heel specifiek de billen van deze vrouw. Het duurde even voordat ik me herinnerde waar ik haar ook alweer van herken, maar net schoot het me ineens weer te binnen hoe ze in een enorm truttige outfit ongeïnteresseerd stond te kijken tijdens mijn introductie. Die dag leek ze in niets op de vrije vogel die ik net binnen zag, misschien dat ik daarom wel zo gechoqueerd ben.

4.

De badkamer hangt nog vol met stoom wanneer ik de deur achter me dichttrek. Ik leun tegen de deurpost en kijk toe hoe Levi met slechts een handdoek om zijn middel zijn tanden staat te poetsen. Op de badkamerspiegel heeft hij een perfect cirkeltje geveegd waarin hij zichzelf kan zien. Onze ogen ontmoeten elkaar een kort moment en ik zet een stap dichterbij om mijn armen van achter om zijn middel slaan. Mijn wang ligt tegen zijn schouderblad die nog een beetje klam is van de douche die hij net heeft genomen.

‘Goeiemorgen,’ zucht ik.

Naast het geluid van de elektrische tandenborstel klinkt een brom terug die een goeiemorgen moet voorstellen.

Ik beweeg mijn handen zachtjes op en neer over zijn buik, genietend van dit korte moment samen en het gevoel van zijn lijf tegen het mijne. Deze hele week was zo druk dat we elkaar amper hebben gezien. Helaas duurt het niet lang voordat hij met zijn vrije hand mijn handen van zich afveegt en voorover bukt om zijn mond te spoelen.

‘Heb je lekker geslapen schatje?’

‘Prima,’ antwoordt hij kort en pakt zijn wax en kam uit het kastje.

Ik zet weer een stap achteruit en ik kijk toe hoe hij geconcentreerd de kam door zijn haren haalt.

‘Mooi. Ik ook. Dankjewel voor het vragen,’ grap ik zonder dat het hem uit zijn concentratie haalt.

‘Hoe was het gister met je oma?’

‘Goed. Ik heb het gevoel dat ze heel langzaamaan weer een beetje opknapt, al mis ik het vuur in haar ogen. Ze was altijd zó zelfstandig.’

Hij knikt. ‘Ik begrijp het wel. Ik bedoel, ik zou gek worden als ik ineens niet meer voor mezelf zou kunnen zorgen en voor elk wissewasje iemand om hulp zou moeten vragen.’ Een huivering langs zijn rug laat hem rillen. ‘Nee. Verschrikkelijk.’ Met een dot wax in zijn hand gaat hij verder met het in model brengen van zijn kapsel, dat zoals elke dag weer perfect zit. Geen haar die zou weigeren mee te werken.

Ondertussen begin ik mezelf langzaam uit te kleden om ook een douche te nemen. 'Ik ben bang dat ze vergeetachtiger wordt.'

Nu draait hij zich om en kijkt me recht aan. 'O, dat is inderdaad wel zorgelijk. Neemt ze haar medicijnen niet?'

Ik schud mijn hoofd zachtjes. 'Ze vergeet het. Ze begrijpt niet goed welke medicijnen ze wanneer moet nemen.'

Hij ziet het verdriet op mijn gezicht en trekt me in zijn armen voor een stevige knuffel. Dat laat ik me geen twee keer zeggen. Ik sla mijn armen om hem heen en nestel mezelf tegen zijn blote borst, maar voordat ik tegen hem aan kan ontspannen duwt hij me ook alweer van zich af om verder te gaan met zijn haar. Dat verrekte haar ook altijd.

Zonder mijn irritatie te laten merken zet ik de douche aan.

'Wat ga je vandaag doen?' vraagt Levi.

'Na het werk kom ik thuis te eten en daarna heb ik yoga, het is dinsdag.'

Hij murmelt iets dat ik niet kan verstaan doordat ik onder de warme stralen van de douche stap en ontspannen zucht. 'Wat zeg je?'

'Ik heb een meeting die wel eens kan uitlopen. Reken niet op mij met eten.'

Ik maak de keuze om de teleurstelling niet toe te laten. 'Oké,' zeg ik kalm. 'Dan ga ik misschien wel direct naar Sofie. Zie ik je na mijn les.'

'Best.' Door de beslagen douchewand kan ik niet zien wat hij doet maar aan zijn afwezige toon te horen schat ik in dat hij op zijn telefoon bezig is. 'O ja, mijn vader is vrijdag jarig. Mijn moeder vraagt of we zaterdag komen.'

Zijn stemgeluid klinkt zachter tijdens het praten en net voordat hij de badkamerdeur achter zich dicht gooit hoor ik nog een vlakke 'Doei.'

Het zwarte asfalt glijdt onder Levi's Tesla door en we laten de drukte van de stad snel achter ons. Met slechts vijftientig minuutjes rijden naar zijn ouders zijn we er binnen no time.

Levi heeft een aardige familie: welgesteld, heel keurig en gelukkig ook hartstikke aardig. Zijn ouders hebben beide een goede baan en zijn zeer carrièregericht. Bij alle drie zoons hebben

ze aangestuurd, dan wel aangedrongen, op een universitaire studie en een hooggeplaatste baan en nu alle zonen dit allemaal ook daadwerkelijk hebben bereikt doen ze hoogmoedig een stapje terug en volgen ze hun jongens vanaf een afstand.

Die druk om te moeten presteren is mij niet onbekend alleen is het grote verschil de liefdevolle relatie tussen hem en zijn ouders.

Levi's ouders houden van hem. Einde vergelijking.

Laten we het erop houden dat ik uit een redelijk disfunctioneel gezin kom.

Ik zucht diep. Het doet er voor mij niet meer toe.

Ik kijk opzij naar Levi die zijn blik stuurs op de weg heeft gericht. Ik heb al langer het idee dat hij zorgen heeft, alleen is hij duidelijk niet van plan daar met mij over te praten. Levi is nooit een grote prater geweest, hij is een doener: geef hem een probleem en hij lost het op.

'Ik merk aan je dat er iets is,' doe ik toch een poging tot een gesprek. 'Heb je geen zin in vanavond?

Hij perst zijn lippen op elkaar tot een streep en lijkt even na de denken over zijn antwoord.

'Er is niets. Stop met vragen stellen.'

Mijn ogen worden groot terwijl ik hem zijlings aan blijf kijken. Gelukkig verzacht zijn blik na een paar seconden.

'Sorry,' klinkt het opeens veel zachter. 'Ik had niet zo tegen je moeten uitvallen. Het is druk op het werk en ik ben gewoon moe.'

Niet geheel gerustgesteld door zijn antwoord besluit ik het erbij te laten. Als de workaholic die hij is zal het inderdaad wel over werk gaan, waarschijnlijk een lastige klant of zo.

'Vertel eens over de acquisitie.'

Door zijn vraag besef ik hoe weinig we elkaar de afgelopen week gesproken hebben. Een avond samen doorbrengen, ook al is het met familie, zal ons goed doen. Denk ik.

'Het houdt heel wat in. Volgens mij komt dat voornamelijk doordat het allemaal zo snel is gegaan. De managers hebben opvallend veel moeite met het acclimatiseren naar een nieuwe situatie. Begrijpelijk ook wel, alles is ineens anders. Sommige van onze oorspronkelijke managers zijn ineens geen manager meer

en andere managers hebben ineens een dubbel zo groot team aan wie ze leiding moeten geven.'

Levi knikt begrijpend en legt zijn hand op mijn been. Hij knijpt er zachtjes in en laat hem daarna rustig liggen terwijl hij met een hand verder stuurt en een klein groepje vlinders in mijn buik opstijgt.

'Alleen dat al is een ontzettende omslag. En dan heb je ook nog de werknemers van twee heel verschillende bedrijven die ieder voor zich de complete verandercurve door moeten ploegen. Ik heb bijna medelijden met de managers.'

'Klinkt erg intensief. En jullie beleid?'

Ik schokschouder. 'Nog niet veel over bekend, dat moet allemaal nog. Ze hebben een of andere externe hot shot ingehuurd die de hele integratie in goede banen gaat leiden. Tenminste, dat is de bedoeling.'

'Ik ben benieuwd wat het voor jou persoonlijk gaat betekenen. Als dit inhoudt dat je carrière ineens tot stilstand komt is dat wel verdomd zonde. Ik neem aan dat je je voor je huidige functie niet gaat settelen.'

Mijn hart slaat even een slag over. Levi weet dondersgoed dat ik er een enorme hekel aan heb wanneer mensen me in een bepaalde richting pushen. Hij zou ook gewoon trots kunnen zijn op datgene wat ik in de afgelopen jaren allemaal al heb weten te bereiken. Voor hem is het is nooit goed genoeg en ik háát dat gevoel. Alsof ik niets meer dan een teleurstelling ben.

'We gaan het zien. Het gaat niet allemaal om geld, Levi,' bijt ik van me af.

De sfeer bekoelt ineens een stuk. Hij haalt zijn hand van mijn been en legt deze weer op het stuur. Zelf laat ik mijn hoofd achterover tegen de hoofdsteen rusten in een weigering nog langer naar de grimmige blik op zijn gezicht te kijken. Gelukkig rijden we net op dit moment de royale oprit van zijn ouders op.

We plakken beide een glimlach op ons gezicht wanneer we door de statige voordeur binnenlopen en zijn ouders ons met open armen verwelkomen. Zijn moeder begroet mij als eerste met drie zoenen en bedelft me onder haar moederlijkheid waarna ik haar met haar man feliciteer. Als Levi zijn vader heeft omhelsd

en hem een fles van zijn favoriete whisky heeft overhandigd loop ik op mijn beurt naar hem toe.

‘Gefeliciteerd, meneer Jansen.’

‘Dankjewel Charlie. En houd nu na vier jaar eens op met dat ge-Jansen, voor jou ben ik gewoon Anthonie,’ grinnikt hij. ‘Zo voel ik me nog ouder, zeg.’

‘Wat heerlijk jullie weer eens te zien, jullie zijn zo’n heerlijk stel,’ onderbreekt zijn moeder ons gesprek enthousiast.

‘Ik ben het helemaal met je eens Suzan. Levi, neem je vriendin eens mee naar de salon en schenk voor jullie beide iets lekkers in.’

We glimlachen ietwat ongemakkelijk en lopen richting de salon. Onderweg verschijnt zijn warme hand op mijn onderrug en drukt hij een kus op mijn wang.

‘Wat wil je drinken, schat?’

Ik werp een bedenkelijke blik op de keuzes. ‘Ik bob wel, geef mij maar een watertje.’

Hij schenkt me een dankbare blik. ‘Dat is lief, dankjewel.’

Er zijn maar een paar drankjes voor nodig om in hem weer de jongen te herkennen op wie ik verliefd ben geworden. Hij praat geamuseerd met zijn ouders, familieleden en andere gasten en hoewel ik mezelf alleen ook prima red, maak ik van de gelegenheid gebruik om dicht bij hem te blijven. Een incidentele streling over mijn rug of een snelle aanraking op mijn arm stuwt een aangename sluimering door mijn buik en wanneer hij op een gegeven moment zijn arm om mijn middel slaat en me meetrekt naar buiten krijg ik het al helemaal warm. Juist. Vanavond was een goed idee.

We lopen door de tuin als hij me aankijkt met een welbekende glinstering in zijn ogen die ik zelfs hier in het schemerdonker herken. Slechts een paar meter verder duwt hij me tegen een boom aan om me met zijn lippen aan te vallen. Onze tongen dansen om elkaar heen en ik hijg wanneer hij mijn hoofd opzij duwt en mijn huid laat tintelen doordat hij mijn nek bewerkt met kusjes en de zachte streling van zijn tong. Ik grijp zijn haar en trek er zachtjes aan. We verslinden elkaar en als zijn handen mijn billen vastgrijpen en kneden terwijl hij tegelijk met zijn heerlijkste delen tegen me aan wrijft besef ik me hoe erg ik hem

heb gemist. Dít heb ik gemist. Deze verbinding tussen ons. Ik duw mezelf tegen hem aan om niet alleen hem, maar alles wat we hebben opnieuw vast te grijpen; een wanhopige poging om onze liefde weer tastbaar te maken en mezelf ervan te vergewissen dat het er nog steeds is.

5.

Ik rek me uit terwijl ik voor het raam sta en naar de lucht buiten kijk. Met mijn armen boven me gestrekt beweeg ik me van links naar rechts en na een paar tevreden knakjes tussen mijn schouderbladen laat ik mijn armen weer zakken.

Veel zon een blauwe lucht en hier en daar een sluierwolkje, het uitzicht vanuit ons appartement bevestigt de weersvoorspelling. Meestal staat er wel een feestje of twee voor mij of Levi op de planning in het weekend en het is een unicum dat zich twee hele lege dagen voor ons uitstrekken.

Met een trage glimlach neem ik me voor om hem straks met een ontbijtje wakker te maken. Snel trek ik wat kleren aan en vertrek in de richting van de bakker voor een zak verse croissants.

Twintig minuten later sluit ik de deur zo zachtjes mogelijk achter me. Mijn buik maakt een blij sprongetje bij de gedachte dat Levi zo ontwaakt door de geur van vers gezette koffie en croissants. Het idee is natuurlijk om een dusdanig goede bodem te leggen dat we voor de lunch het bed niet meer uit hoeven. We hebben elkaar wederom weinig gezien deze week en ik kijk ernaar uit om me onder zijn arm te nestelen, mijn hoofd in de kromming van zijn nek te leggen en mijn neus over zijn zachte huid te laten glijden.

De koffiemachine pruttelt tevreden en ik laat de croissants uit de zak op een bord glijden. Vandaag geniet ik extra van het vrije, luie gevoel dat door me heen stroomt en waardoor het lijkt alsof ik op wolkjes loop. Voorzichtig open ik de slaapkamerdeur.

Wat... Een ijzeren vuist grijpt mijn hart oefent iedere seconde die volgt een beetje meer druk uit. Het bed is leeg op een hoopje dekens die rommelig over het matras gedrapeerd liggen na. Ook de badkamer blijkt na een snelle inspectie leeg.

Ik kijk om me heen terwijl ik probeer te begrijpen waar hij in godsnaam zo snel naartoe kan zijn gegaan. Nog meer dan dat stuitert de vraag 'waarom' in mijn hoofd rond, ik ben niet meer dan twintig minuten weggeweest.

Nadat ik de keuken opnieuw binnenstuif vind ik het antwoord op mijn telefoon: hij is gaan vissen met vrienden.

Ik wrijf geïrriteerd over mijn slapen. Hij hóúdt niet eens van vissen. Voor ik het weet heb ik zijn nummer ingedrukt en wacht ik ongeduldig totdat hij opneemt.

‘Wat is er,’ klinkt het koeltjes aan de andere kant van de lijn.

‘Eh. Wat dacht je van goedemorgen Charlie? Waarom ben je weggegaan zonder iets te zeggen. Ik was verdorie op weg naar de bakker om croissants te halen.’ Ik ratel aan één stuk door maar ben nog steeds té verbouwereerd vanwege verdwijntruc.

‘Luister Charlie,’ zucht hij, ‘Je was weg toen ik wakker werd en ik had een afspraak. Ga mij nou niet zitten afzeiken.’

‘Ik was twintig minuten weg. Twintig minuten!’ Ik schreeuw de laatste woorden bijna, mijn bloed zit inmiddels tegen het kookpunt aan. ‘Wat dacht je ervan eens wat tijd samen door te brengen of heb je daar soms helemaal geen behoefte meer aan?’

Weer een zucht. ‘Zeur niet zo mens. Ik ben gewoon even op pad met de jongens. Reken vandaag niet op me, ik schat in dat we de hele dag onderweg zijn.’

Voordat ik de kans krijg om tegen hem in te gaan drukt hij me weg.

‘Lul,’ sis ik over mijn toeren naar mijn telefoon, zelfs al weet ik dat hij me niet meer kan horen. Vervolgens loop ik opnieuw naar het raam en dwing ik mezelf om minstens vier keer langzaam in en uit te ademen.

Uiteindelijk duurt het ruim tien ademhalingen voordat mijn woede een heel klein beetje wegsijpelt, om vervolgens even hard te worden geraakt door een muur van verdriet. Ik sla mijn handen voor mijn ogen. Levi is al vier jaar mijn alles. Hij is de liefde van mijn leven en de Levi die ik ken zou nooit zomaar weggaan. Sterker nog, die zou me de hele dag het bed niet laten verlaten.

Genoeg. Voordat ik het weet sta ik in de slaapkamer en gris ik het tasje met de sexy kanten body uit de kast. Ik heb mijn vingers al in de stof gezet met de intentie het aan stukken te scheuren als ik me toch bedenk. Met een grom prop ik het achter in de kast tussen de oude verloren kledingstukken waar ik nooit naar

omkijk. Geen haar op mijn hoofd die eraan denkt dit voor Levi aan te trekken.

Terug in de keuken aangekomen schenk de grootste mok die ik kan vinden vol met koffie zodat mijn cafeïne inname voor tenminste twee dagen is voorzien, en met in mijn andere hand het bord met croissants installeer ik mezelf op de bank.

‘Zo,’ puf ik terwijl ik met mijn hand het laagje zweet van mijn voorhoofd veeg. De geur van verse appeltaart drijft me de keuken in en net als ik de drempel over stap zet mijn oma de taart vanuit de oven op het aanrecht.

‘Nog even geduld,’ waarschuwt ze me met een moederlijke blik. ‘Over een kwartiertje krijg je een stukje.’ Het doet me goed om te zien dat ze weer opknapt en hoe ze alweer op haar gemakje haar huis door scharrelt. Alleen de vergeetachtigheid baart me nog zorgen.

‘Dat klinkt goed! Dan maak ik nog even het laatste stukje van de border aan de voorkant af.’ Ik loop de zon weer in en zak even later op knieën neer op het gras terwijl ik me begraaf in de bloemenzee voor me.

Net op het moment dat ik vanochtend voornemens was deze dag volledig in zelfmedelijden te verzwelgen belde mijn oma met de vraag of ik haar vandaag met de tuin zou willen helpen. Soms vraag ik me af of ze soms ergens een cameraatje heeft verstoppt. Ze heeft er gevoel voor om altijd contact te zoeken op de momenten dat ik dat nodig lijkt te hebben. Aan de andere kant zorgt ze ook al mijn hele leven voor me; als er iemand is die mij door en door kent is zij het wel.

En guess what, het heeft ook dit keer weer geholpen. Er is niets dat beter helpt tegen piekeren dan een beetje lichamelijke arbeid in het zonnetje. Het is geen straf, al helemaal niet wanneer ik als beloning een stuk van mijn oma’s zelfgemaakte appeltaart krijg.

Het kwartiertje wordt een half uurtje en dan is ook werkelijk elk sprietje onkruid in de tuin verdwenen. Tevreden zet ik mijn handen in mijn zij terwijl ik mijn blik over haar weelderige tuin laat glijden. Later, als ik groot ben – neem ik mezelf voor – dan wil ik ook zo’n tuin, overladen met de meest felle kleuren aan

bloemen en planten en vergezeld van fruitbomen en struiken. Een plek waarin in mezelf kan terugtrekken om tot rust te komen na een lange dag. Een plek helemaal voor mezelf; die mijn creativiteit volop zou stimuleren. Dat Levi niet van tuinieren houdt kan me geen bal schelen. Ieder zijn ding. Als mijn oma dit allemaal alleen kan doen dan moet ik dat zonder twijfel ook kunnen.

Ze wenkt me vanaf het terras en ik zwaai haar kort toe om te laten weten dat ik er aan kom. Alleen nog even het tuingereedschap terug in de schuur zetten.

Ze giechelt wanneer ik tegenover haar in een rieten stoel plof en die even zacht kraakt in protest. 'Wat zie je eruit, meid.'

Ik blaas de lok haar die voor mijn ogen hangt omhoog. 'Dat krijg je van al dat harde werken hè oma. Ik ben blij dat u zich alweer zo goed kunt redden en al helemaal dat u weer lekker taarten bakt.'

Ze lacht me toe vanachter haar kop thee en geeft me een liefdevolle blik. Ondanks de vele rimpels ziet ze er zorgeloos uit. 'Ik ook Charlie. Ik ook.'

Na een grote slok thee die gelukkig al een beetje afgekoeld is, doe ik me te goed aan de taart.

'Wist je dat je moeder me gebeld heeft?'

Ik stop prompt met kauwen en kijk haar met volle mond en één opgetrokken wenkbrauw aan, zonder iets te zeggen. Dat is ook niet nodig want ze weet precies hoe ik over mijn ouders denk.

'Ze zijn weer veilig thuisgekomen na hun reis door Zuid-Amerika, dat wilde ze even laten weten.'

Inmiddels heb ik mijn mond leeg. 'Goh. Wat fijn voor ze.' Het sarcasme druipt ervan af, ik doe al heel lang geen poging meer om mijn ware gevoelens voor mijn ouders tegenover oma te verbergen.

Mijn oma zegt niets terwijl haar blik zich met de mijne verbindt. 'Ze vroeg naar je en ze zei dat ze je mist.'

'En u gelooft haar? Weet u, oma. Al die maanden die ze op reis waren heb amper iets van ze gehoord. Zodra ze bezig zijn met werk of reizen lijken mijn ouders op wonderbaarlijke manier te

vergeten dat ze ook nog een dochter hebben.’ Ik laat een lange zucht ontsnappen.

Al zo lang ik me kan heugen probeer ik me van ze af te sluiten maar desondanks doet het toch elke keer weer pijn. Dat zal wel komen door die ‘onbreekbare’ band tussen ouders en kind, zelfs al heb ik die band inmiddels al tig keer geprobeerd door te knippen.

Mijn oma kijkt me in de tussentijd aan met een pijnlijke blik op haar gezicht en daardoor realiseer ik me dat ik vergeet dat mijn moeder háár dochter is. Zij heeft er minstens evenveel pijn van dan ik.

‘Sorry oma. Ik denk gewoon dat het niet meer goed komt tussen ons.’

Ze knikt, het verdriet duidelijk aanwezig. ‘Dat weet ik, maar neem het me niet kwalijk dat ik ergens toch nog hoop houd. Ik word oud en daardoor realiseer ik me des te meer dat het zo vreselijk zonde is dat jullie band zo slecht is vanwege dit soort onnodige redenen.’

“Dit soort redenen”, dat lijkt me hét understatement van het jaar. Het zou beter zijn geweest als ik helemaal niet in hun leven was gekomen. Ook al zeiden mijn ouders vroeger altijd dat ze zo dankbaar waren voor mij in hun leven, hun daden vertelden iets heel anders.

‘Zullen we het onderwerp anders laten rusten en genieten van deze heerlijke taart, oma?’

Hoewel ik het beslist niet wilde, heb ik de hele weg naar huis toch gepiekerd over mijn oma en mijn ouders. Als mijn oma niks had gezegd over haar belletje zou er niets aan de hand zijn geweest.

Ondertussen berg ik de boodschappen die ik op de terugweg heb gehaald op in de voorraadkast en de koelkast. De groenten die ik zo wil gebruiken voor het avondeten houd ik apart op het aanrecht.

Levi en ik waren net een jaar bij elkaar toen we besloten samen te gaan wonen. Nou ja, misschien kwam het initiatief destijds net wat meer van mij dan van hem, hij zei ook geen nee. Ik kon gewoon niet wachten om eindelijk uit huis te gaan en

greep de eerste de beste kans die zich voordeed. Als sinds kleins af aan torste ik de zware last om aan mijn ouders' eisen te voldoen met me mee. Een belachelijk irreële eis voor een kind dat ik al die tijd in mijn rugzakje overal mee naartoe zoude, ook al was het als een blok aan mijn been en hield het me tegen om mijn eigen ik te ontdekken en te ontwikkelen.

Levi was een soort ontsnapping, een redding als je wilt. Het bood me de mogelijkheid om afstand te nemen van mijn ouders die ik drie jaar geleden met beide handen aanpakte. En dat rugzakje? Die keilde ik over de drempel terug hún huis in – niet langer het mijne – voordat ik de deur achter me dicht knalde.

Als ik de boodschappentassen op heb geruimd schenk ik een glas wijn voor mezelf in en zoek ik op Spotify naar een rustig muziekje waarna ik met het avondeten begin. Omdat ik door de week meestal als eerste thuis ben begin ik vaak alvast met koken. Dat is geen probleem wat mij betreft: ik heb er geen hekel aan.

Ik hoor de deur nogmaals open- en dichtgaan en mijn hart maakt een verblijd sprongetje in mijn borstkas, vanavond is dan eindelijk van ons.

'Hi schat.' Ik keer me om van het aanrecht om Levi te begroeten met een kus. Zijn lippen komen op die van mij terecht maar...daar is ook alles mee gezegd. Ik stoot een schuchter lachje uit om mijn ongemak te verbloemen. 'Zeg, is dat alles? Hoe lijkt het met een echte kus.'

Met een zucht draait hij zich opnieuw naar me toe en drukt zijn lippen weer op die van mij. Hard, zonder gevoel of ook maar een greintje liefde. Alsof hij zijn moeder of zijn oma een verplichte kus geeft. Zijn hemelsblauwe ogen die in mijn beleving altijd glimmen van geluk, kijken me niet eens recht aan.

'Ik ga douchen,' deelt hij mee terwijl hij met vastberaden passen de keuken uitloopt en ik nog steeds verbouwereerd op dezelfde plek als de deur achter zijn rug dichtvalt.

6.

Uit mijn kast haal ik een zwarte pantalon, mijn beige zijden blouse en een stel hakken: mijn zelf aangemeten keurslijf. Voor de spiegel draai in mijn haar behendig in een lage knot die ik vastzet. Als laatste nog een klein beetje eyeliner en mascara, ik hoef het op mijn werk tenslotte ook niet te overdrijven, en ik ben weer klaar voor de dag.

Eigenlijk is deze kledingkeus helemaal niet mijn stijl. Ik ben het gaan dragen na mijn studie omdat ik mezelf op mijn best wilde presenteren tijdens sollicitatiegesprekken en in mijn ogen ging dat gepaard met een zakelijke kledingstijl.

Het is me overigens ook met de paplepel ingegoten door mijn ouders. Studie, carrière, inkomen en niet te vergeten status. O, zo belangrijk ook, dat laatste.

Al mijn hele leven lang staat bij mijn ouders hun carrière op de eerste plek. Voor mijn vader gaat zijn baan altijd voor, op alles. Hij is op zijn vlak het neusje van de zalm als ik mijn moeder mag geloven. Hij is mijn moeders trots en zij heeft alle begrip voor zijn carrière en datgene wat het van hem en ons gezin vergt. Zelf is ze niet veel anders als advocaat. Ze zijn niet alleen trots op elkaar trouwens, maar vooral ook op hun enorme kast van een huis, de luxeauto's waar ze beide in rijden en hun uitgebreide sociale leven.

En toen kwam ik. Niet geheel gepland maar wel de "bekroning" op hun liefde. Ze hadden alleen niet zo goed ingeschat hoeveel werk het opvoeden van een kind eigenlijk is. En niet zomaar een kind, nee: een kleine fantasierijke en dromerige Charlie. Voor de volle honderd procent het tegenovergestelde van henzelf. Ik vraag me nog steeds wel eens af hoe ze dat voor elkaar hebben gekregen. Alhoewel, wanneer ik mezelf zo bekijk in de spiegel dan lijkt het er nog enigszins op dat de appel niet heel ver van de boom is gevallen. Is er toch nog iets voor ze om trots op te zijn.

In de woonkamer laat ik mijn laptop in de stijlvolle leren tas glijden die ik een poosje terug van Levi cadeau heb gekregen om zijn promotie te vieren.

Toch nog bijna te laat op mijn werk aangekomen schiet ik eerst nog even snel de kantine in voor een kop koffie. Kan nog net voor de vergadering. Het integreren van twee marketing en communicatieafdelingen heeft heel wat meer voeten in de aarde dan twee groepjes mensen samen in een kantoor zetten.

Voor alsnog zal Ellen, ónze manager, de nieuwe afdelingen gaan leiden en daar ben ik ontzettend blij mee. Het voelt veilig in deze vreemde tijd.

De manager van IAS was al wat ouder en heeft deze fusie als kans aangegrepen om wat eerder te stoppen met werken en daarmee bleef Ellen automatisch over. In eerste instantie was ze door het dolle heen, alleen de afgelopen weken vraag ik me af steeds vaker af of ze daar nog steeds zo over denkt. Ze straalt niet meer dezelfde zelfverzekerdheid uit en haar ogen staan doffer dan anders. Of misschien ligt dat aan mij en is het helemaal niet het geval.

De meeting zo direct gaat over het nieuwe beleidsplan voor onze negenkoppige delegatie waar hard aan wordt gewerkt en ik kan niet ontkennen dat ik nieuwsgierig ben naar wat ons te wachten staat. Voor een ontslagronde ben ik overigens niet langer bang, want dat zouden ze zeker gedaan hebben voordat ze met het beleidsplan startten.

Met in één hand mijn koffie en in mijn andere hand mijn tas duw ik met mijn heup de deur van de vergaderruimte open. Ik ben gelukkig niet de laatste. Er zitten al een aantal collega's klaar en nog een aantal staat druk met elkaar te praten.

Helemaal vooraan zijn Ellen en de Interim Integration Manager druk in gesprek. Hun stemmen klinken bedompt waardoor ik het gesprek niet kan volgen maar Ellen lijkt niet op haar gemak. Ik lees het af aan haar hele houding en daarnaast wisselt haar stemgeluid herhaaldelijk tussen verhit en zwak en maakt ze drukke handgebaren. Giovanni's stem daarentegen klinkt diep en zijn woorden kalm. Het is duidelijk wie het overwicht heeft tijdens dit gesprek; hij heeft alle touwtjes in handen.

Omdat geen enkel deel van mij de behoefte voelt om hier op wat voor manier dan ook betrokken bij te raken draai ik me met

mijn rug naar ze toe en begin langzaam mijn tas uit te pakken. Ik krijg de kriebels van zijn heerschappij en die kille zakelijkheid.

Ondanks dat ze duidelijk ontdaan is, slaat Ellen zich als een baas door de vergadering. Haar krachtige uitstraling wankelt zichtbaar en ergens diep vanbinnen voel ik medeleven voor haar.

Als gewone medewerkers worden wij bij de meeste zaken die bij de integratie komen kijken uit de wind gehouden. Voor Ellen is dat heel anders, zij vangt de klappen op.

Aan het einde van de vergadering hijst iedereen zich uit de stoelen en maakt zich uit de voeten terwijl ik besluit nog even te blijven hangen. Ellen zit met een grimmige blik op haar gezicht als een razende te typen, waarschijnlijk de notulen, en ik vraag me af waarom er bij belangrijke vergaderingen zoals deze niet een notulist aanschuift. Dat zou toch veel handiger zijn.

‘Ellen.’

Geschokt kijkt ze naar me op, alsof ze helemaal niet in de gaten had dat er nog iemand aanwezig was, en forceert een glimlach op haar gezicht die haar ogen nauwelijks bereikt. Ogen waarin hele andere dingen weerspiegeld worden, zoals frustratie, boosheid en machteloosheid.

‘Charlie. Kan ik je ergens mee helpen?’

‘Nee, eigenlijk niet. Ik wilde vragen of ik jou misschien ergens mee kan helpen. Het lijkt me best veel wat er nu allemaal op je af komt.’

‘Bedankt voor je aanbod maar ik heb alles onder controle.’

Haar vastberaden toon maakt duidelijk dat ons gesprek is afgelopen en nog geen tel later vliegen haar handen weer verwoed over het toetsenbord.

Ik loop naar mijn kantoor, zet mijn tas onder mijn bureau neer en besluit eerst nog een kop koffie te gaan halen en die buiten op te drinken. Twee hele uren gefocust luisteren is echt te lang voor me.

Een paar minuten later plof ik neer op een muurtje in de binnentuin en zakken mijn ogen genietend dicht na een slok hete koffie. De zon schijnt enthousiast en de warmte brandt op mijn gezicht, wat me er meteen aan herinnert om niet te lang in de zon te blijven zitten, anders loop ik straks met grote zweetvlekken en klotsende oksels weer naar binnen.

‘Koffie,’ bromt Sven terwijl hij op het muurtje naast me gaat zitten.

‘Hm. Koffie.’

‘Ben ik oud?’ vraagt hij ongelovig.

Ik lach zachtjes. ‘Wat is dat nou weer voor een vraag.’

‘Nou. Ik bedoel.’ Het blijft even stil terwijl hij peinzend voor zich uit kijkt. ‘Ik kan nou niet zeggen dat ik het hier warm van krijg. Deze overname.’

Hij praat al verder op het moment dat ik mijn mond open om te reageren.

‘Ik snap dat ze het positief willen verpakken en alles, met mogelijkheden en persoonlijke ontwikkeling en gróei, maar ik heb daar helemaal geen behoefte aan. Ik heb thuis mijn vrouw en handen vol aan mijn kinderen. De dag door komen zonder in slaap te vallen vind ik al een hele prestatie.’

Ik laat zijn woorden even bezinken, zo had ik er nog niet over nagedacht. Het enige waar ik mee bezig ben is de vraag of ik mijn baan zal behouden en hoe ik mezelf verder kan ontwikkelen binnen deze nieuwe situatie. Sven heeft gelijk: als je een gezin hebt, dan heeft deze overname een compleet andere impact op je persoonlijke situatie.

‘Is het dan niet goed zo? Ik bedoel, je zit waar je zit en je doet je werk goed. Dat kun je ook aangeven tijdens je functioneringsgesprek, toch?’ Ik geef met mijn schouder een duwtje tegen het zijne. ‘Kom op, Sven, positief blijven.’

Hij zucht diep. ‘Gelukkig blijft Ellen onze leidinggevende en hebben we verder niks met die andere integratie manager te maken. Ik vind hem...’

‘Niks zeggen,’ waarschuw ik. ‘Ik krijg de kriebels van die man en wil geen woorden of negatieve energie aan hem spenderen.’

Als hij me weer aankijkt straalt zijn glimlach helemaal door tot in zijn ogen.

‘Ah, daar is je lach weer. Wat zeg je ervan om eerst rustig onze koffie op te drinken en daarna eens te kijken wat de rest van de dag ons biedt?’

‘Het is uit,’ klinkt het verstikt aan de andere kant van de lijn.

Mauds woorden dringen mijn hoofd binnen en ik laat perplex het netje tomaten in mijn winkelkarretje vallen. 'Ik veronderstel dat je het niet over onze vriendschap hebt?'

Ze snottert even voordat ze verder gaat. 'Tygo. Het ging niet meer. We zijn uit elkaar.'

'Ach, nee. Gaat het wel een beetje?'

Het blijft even stil en uit haar gehuil maak ik op dat ze behoorlijk van streek is.

'Het was onvermijdelijk. Het ging gewoon niet meer.'

Hoewel ik weet dat ze vaak ruzie hadden, heb ik ook met eigen ogen gezien hoe ontzettend gek ze op elkaar waren: dat ze nu toch uit elkaar gaan maakt dat mijn hart een beetje voor haar breekt.

'Wat verdrietig voor je. Hebben jullie het in overeenstemming uitgemaakt? Tenminste, als ik jou zo hoorde de laatste tijd hadden jullie beide je bedenkingen.'

'Ja. Het was onvermijdelijk. We hebben alleen maar ruzie en we zijn duidelijk niet goed voor elkaar. Je weet niet half hoe ontzettend gek ik op hem ben en tegelijkertijd kan ik hem de nek wel omdraaien.' Ze snuft weer. 'En omgekeerd ook.'

'Klinkt inderdaad wel heel tegenstrijdig hè. Ook al was jullie connectie dan misschien niet de sterkste, ik weet heus hoe gek jullie op elkaar waren. Uit elkaar gaan is dan wel de beste beslissing, het is zeer zeker niet de gemakkelijkste.'

'Nee. We moesten het een halt toeroepen voordat één van ons eraan onderdoor zou gaan.'

Ik loop ondertussen rustig door in de supermarkt en gooi de dingen die ik nodig heb ik mijn karretje terwijl ik naar Maud luister die verder vertelt. Ik heb er een beetje buikpijn van. Alhoewel, wellicht komt dat doordat ik in mijn achterhoofd heel goed weet dat het met mijn eigen relatie ook niet zo geweldig gesteld is. Ik krijg maar niet helder wat er toch aan de hand is. Het is alsof het antwoord in reuzenletters voor mijn neus staat en het toch onmogelijk is om te lezen.

'Hoe dan ook Maud, ik vind je dapper,' steek ik haar een hart onder de riem, dat is wel het minste wat ik kan doen.

Ik reken mijn boodschappen af en vervolg mijn weg naar huis,
benieuwd of Levi vandaag mee eet of dat hij weer eens moet
overwerken.

7.

Ik sta al een tijdje voor de spiegel te dralen. Dit is het derde jurkje dat ik aanheb en daaronder draag ik mijn allernieuwste, allermooiste lingerie die ik toch weer van achter uit mijn kast tevoorschijn heb getoverd. Normaal gesproken maak ik me nooit zo druk om wat ik draag omdat Levi en ik toch al eeuwen bij elkaar zijn, alleen onze vorige date night kon niet doorgaan vanwege zijn werk en vandaag wil ik goed voor de dag komen.

De afgelopen tijd lijkt hij steeds meer in beslag genomen door zijn carrière en laatst, op de terugweg van het verjaardagsfeestje van zijn vader was hij ook al zo afwezig. En dan is zijn verdwijntruc van vorige week er natuurlijk nog.

Met carrière maken is niks mis en ik heb altijd geweten dat hij zoveel mogelijk wil bereiken. Het is zijn grootste doel om de spreekwoordelijke carrière ladder zo snel mogelijk te bestijgen, inclusief bijbehorend salaris uiteraard.

Ik kan de vinger alleen niet leggen op datgene wat er nu precies is veranderd, de focus lijkt ergens te zijn verschoven en minder bij onze relatie te liggen. Wellicht omdat het nu nog kán. Als we over een tijdje een gezin stichten verwacht ik dat hij zich zal ontpoppen tot een heerlijke huisvader die veel minder met zijn werk bezig is. Dat zal het zijn.

Ik trek een lijntje eyeliner over beide oogleden.

Elke maand plannen we een date night waarbij we om en om iets bedenken of organiseren. Een moment om, ondanks alle drukte die het dagelijks leven met zich meebrengt, toch die zo belangrijke quality time met elkaar door te brengen.

Levi verraste me vaak met bijzondere uitjes. Picknicken in de duinen, sterrenkijken, een nachtje naar een vijfsterrenhotel... Ik slaak een diepe zucht bij de gedachte daaraan. De afgelopen maanden zijn de uitjes wat simpeler geworden. Meestal bezoeken we een simpel restaurantje in de buurt en zijn we niet al te laat weer thuis. Dan voelt het goed, zoals het hoort.

Dit keer is het mijn beurt om onze date night te organiseren en ik heb voor een wijnproeverij in de stad gekozen. De nieuwe massageolie die ik heb besteld is vanochtend binnengekomen dus over en weer een heerlijke massage staat voor later de avond op

de planning. Verder ligt mijn nachtkastje vol met speeltjes en leuke dingen om de massage wat spannender te maken, dus het moet goed komen.

Hm, deze is nog best oké. Ik laat de rode wijn rondwalsen in het glas en vervolgens een tweede slok over mijn tong glijden. Niet zo lekker als de vorige, evenwel goed te doen.

Het restaurant is het afgelopen uur helemaal vol gelopen en het geluid van de pratende en lachende mensen op de achtergrond is een prettige afleiding van het doffe, knijpende gevoel in mijn borst.

‘En?’ vraagt de barman die zich heeft voorgesteld als James en die zich het afgelopen half uur over me heeft ontfermd. Niet dat het nodig was, maar desondanks toch aardig. De sommelier die bedoeld was voor Levi en mij is zich intussen gaan bezighouden met andere gasten.

‘Heerlijk,’ antwoord ik hem.

Zo nu en dan werp ik een steelse blik op de deur zodat ik niet te wanhopig overkom. Hij is nog maar vijfenveertig minuten te laat en ik kan me niet indenken dat hij me echt laat zitten. In alle jaren die we samen zijn is hij nog nooit een minuut te laat geweest op een date of wat voor afspraak dan ook. Dat hij mijn twee oproepen heeft gemist komt vast doordat hij al onderweg is en de telefoon niet hoort. Ik ban alle andere opties uit mijn hoofd.

Een uur later stap ik de kroeg binnen waar ik met Maud en Sofie heb afgesproken. Zij zijn vanavond samen uit en aangezien mijn date blijkbaar niet doorgaat besluit ik bij hen aan te sluiten voor een extra drankje. Alleen naar huis gaan - in de steek gelaten door mijn eigen vent - is ook geen optie.

Met een meelevende blik op het ene- en een pruilende blik op het andere gezicht word ik zo de troostende armen van mijn vriendinnen ingetrokken. Ik hoef ze niets uit te leggen, de pijn is duidelijk van mijn gezicht af te lezen, zo blijkt wel.

De drank vloeit rijkelijk, verwarmt mijn ingewanden en dempt mijn emoties. Het moment om alleen naar huis te gaan, niet wetende of ik Levi daar ook aan ga treffen, probeer ik zo lang mogelijk uit te stellen.